

НОВИЙ "ДАРУНОК" МУССОЛІНІ.

В легендарний день засвоєння Риму, 21. травня, Муссоліні зробив "свято праці", замість забороненого свята 1. травня й подарував в той день "італійській нації" новину, а саме, підписав так звану "велику чартію праці", яку ухвалила "велика фашистська рада".

Тепер, коли останній витвір "фашистського генія" лежить перед нами, виявляється, що гучне гутування до чергової комедії було звичайним фашистським шахрайством. Бо досить навіть побіжно переглянути один-по-одному артикули "великої чартії", щоб переконатися, що нічого нового, крім відомого вже про тактику фашизму в справах профруху та класових стосунків, у ній нема.

Отже, "велика чартія" тільки оформлює на папері та узаконює ту профрухову практику фашизму, що її вже й так передано в життя.

Більше нове, що є в "великій чартії праці", це артикул 22. На підставі якого "тільки держава може подавати відомості про стан безробіття". Наскільки казачи, фашизм легалізує свою монополію брехні, бо вже досить відомо, як фашистський уряд інформує країну про безробіття: за його останні відомостями, в Італії тільки 130,000 безробітних, тоді як на ділі їх є аж 500,000 загалом.

Можна б ще вважати за новину зміст артикулу 23-го, що наказує наймати на роботу тільки через фашистську біржу праці, до того-ж переважно членів фашистської партії та фашистських проф-спілок. Але нова тут тільки офіційна брутальність, тоді як суть уже стара.

Не даючи, отже, нічого нового, чартія має проте певну мету. Вона має проілюструвати "громадянський мир" та амальювати фашистське пекло, як "соціальний рай", де нема

місії класового протистояння, класової боротьби. Вона, нібито, зрівнює різні "чинники виробництва" — працю та капітал, та спонукається утворити в італійській "соціалістичній праці", що нібито панує в Італії. Робиться все це, звісно, про людське око, з'окрема — закордонше.

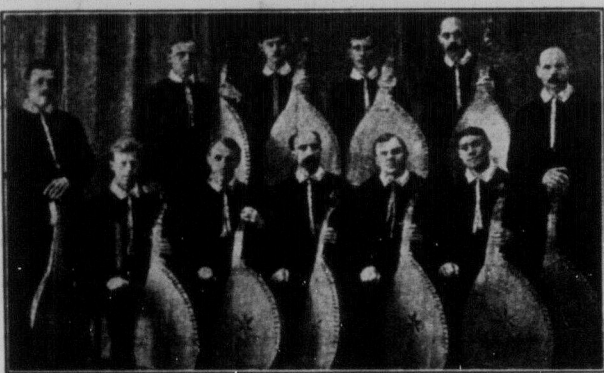
З цього погляду досить знаменна думка "Таймсу", який уже заявив, що "всі цивілізовані народи повинні уважно стежити за поступом цього експерименту та його наслідками". Для якої саме цивілізації цікавий новий твір Муссоліні — годі й казати. Зрозуміло також, що вся капіталістична преса Італії радіє з чартії. Навіть колишні ватажки Генеральної Конфедерації Праці, що разом із Дароґою недавно зрадили робітництво, дуже задоволені з неї. На думку "Таймсу", навіть прислужились їй. І тільки орган папи римського "Обсерваторе Романо" трішки бурчить, хоч і він визнає, що "деякі артикули чартії навіть наближаються до заповідей божих".

Проте, "діалектика історії" зробить своє, і "велика чартія праці", що суттю своєю не є що інше, як досить незграбна спроба приховати капіталістично-фашистську реакцію, теж на щось здається. Вона, безперечно, розкриє очі найвідсталішому італійському робітничку. Вона допоможе йому вибратися з фашистського напущиння, побудувати дотеперішніх ілюзій, навіяних фашистськими промовцями та пресою, і пристати до того революційного робітництва, що, нехтуючи всіма фашистськими чартіями, провадить за провідом компартії справжню класову боротьбу.

М. Цинь.

Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти"!

ОКРУЖНА ПОЛТАВСЬКА КАПЕЛА БАНДУРИСТІВ.

На Радиській Україні дуже широко розвивається народна мистецька творчість: театри, хорн, музичні колективи. Мій ним створилася на Україні кілька музичних капел бандуристів, цей історичний український музичний інструмент. Такі мистецькі колективи дістають всю піддержку від радиської влади: центральній від центральної влади, окружній від окружної, місцевій від місцевої. Є на Україні кілька центральных державних драматичних та оперних театрів, а великий майже всеозброєний значущий хор Дукача, а центральна капела бандуристів, яка часто грає по Україні. На поміну образу показана капела бандуристів міста Полтави, окружна капела, яка обслуговує не лише місто Полтаву, але виходить на сцену в робітничі райони та в різні міста Полтавщини і поза нею й грає та співає українські народні пісні, історичні думи й т. ин.

АПТОН СІНКЛЕР.

МЕНЕ ЗОВУТЬ ТЕСЛЕЮ.

Повість про друге пришестя.

(Переклад з англійського Еґен Каспінско.)

(Продовження.)

Я спинився й прошепотів собі: "Господи!" Увесь цей час — з години, або й більше — що я перебував ото на крилах фантазії далеко від дійсності, ці нещасні йолопи галасували й верещали перед театром, відтворюючи публіку та подокли доводили самих себе до несамовитості! Одну хвилину я хотів уже піти до них та пояснити їм: ви помиляєтесь; не думайте, що в картині є щось про віину, щось проти Америки! Але поміркуювавши, я побачив, що толком з ними говорити — нема як. Тут уже нічого не поробиш, — треба йти своїм шляхом, — хай казяться.

Та тут відразу виявилось, що піти собі геть не так легко, як мені здавалося. Як раз перед виходом стов той великий парубок, що попереді схопив був мене за руку; мені довелось йти на нього і він мене впізнав. Він тикнув на мене пучкою і заверещав на все горло:

— Ось зрадник! Каже, що був на війні, а тепер от допомагає гунам!

Я спробував не мати з ним ніякого діла, але він знову вхопив мене рукою, а інші скучили навколо. "Ганьба, ганьба, ганьба!" — кричали вони мені в уха. Коли-ж я спробував прохнутися криз їхні колі, вони почали частувати мене стусанами. "Наставляй пику, ти, клятий гунє!" І інші подібні лайки зі всіх бо-

ків сипалися на мою голову. А я-ж був на війні і брав участь в боях! Я ухвалив собі не заводитися і знову спробував прохнутися, але той високий парубок підставив мені ногу і штовхнув мене. Я поточився в рівчак і, розуміється, відчув тепер охоту дати йому як слід. Але проти гурту я був безпорадний. Ледве я замахоювся кулаком, як дістав з боку страшного удару в щелепу. Я й досі не можу сказати, що то було — кулак чи може якась зброя. Я почув лише хруст і гуло, оздоблений пурпуром та золотом-одежі; у людини каштанова борода, шалхетне і трохи скорботне обличчя, а над головою ягряє срібло. Дивлячись на цю постать та заглянувши в собі лють і біль, я зненацька відчув неспорне бажання піти слідом за тими гадами, застукати того високого хулігана на самоті і стовкти йому палець. Але тут починається дивовижна частина моєї пригоди: враз я побачив, що проміниста постать протстає перед мене обидві руки, немов би благуючи залишити ці мстливі поривання!

Я зрозумів, звичайно, що це означає. Я щойно вийшов з кіна, де бачив картину на тему божевілля, дістав після того удару в голову і тепер от божеволію сам. Мабуть, ударено мене так дуже здорово. Я вхопив у руки побиту й запаморочену голову і знову почав плакати, плакати голосно й без сорому, як дитина. І тут чомусь забув я за високого хулігана з його писком, що мені так хотілося його стовкти; замість того відчув у сором і опинився в чуднім істеричнім стані, де сплуталося з підвєстятка різних і протилежних емоцій. Це — історія Калігарі і його притудку; мені провалено голову і я вже ніколи не верну собі свідомості, а думаю, як мусів тикати від банди підліх волоцюг. І от, я сидів на ослоні в церкві і плакав так, немов у мене вралосе серце.

Кінець-кінцем, все ще держачись рукою за церковний ослон, я підняв голову і повів очима навкруги. Церква, як видно, була порожня. Було в ній доволі темно. Я сидів проти вітальня, осяяного промінням післязодного сонця, що проходило через центральні високі вікна. Ви знаєте, звичайно, що в таких вікнах завжди змальовано постать людини в довгій, білій, оздобленій пурпуром та золотом-одежі; у людини каштанова борода, шалхетне і трохи скорботне обличчя, а над головою ягряє срібло. Дивлячись на цю постать та заглянувши в собі лють і біль, я зненацька відчув неспорне бажання піти слідом за тими гадами, застукати того високого хулігана на самоті і стовкти йому палець. Але тут починається дивовижна частина моєї пригоди: враз я побачив, що проміниста постать протстає перед мене обидві руки, немов би благуючи залишити ці мстливі поривання!

КУТОК РОБІТНИЧОГО ЗАПОМОГОВОГО ТОВАРИСТВА

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВІЩА.

Венуєр, Б. К.

Організатор Р.З.Т., тов. Клібановський, прибув з Едмонтону до Венуєра в середу 18. травня ц. р. де зараз в складному невідому популяції відбув перше з ряду віщ в справі Р.З.Т., а ввечером того самого дня т. Клібановський говорив з рамені відділу ТУРФДім. Але поки скажу більше про ці два зібрання, хочу вперед зазначити, що т. Клібановський був присутній в невідому на науці дів, які відносять до української робітничої діточої школи. Маючи трудне завдання з вступити дітми в школі, т. учитель попросив т. Клібановського сказати кілька слів до наших учнів, а головну повзаконити їх з наукою, яку наш робітничий діточої школи мають, на мей для українських робітничим дітми. Побачивши неспокій мій дітми, т. Клібановський на раз звернув увагу дітей, а відтак мій иншим сказав, що коли-б наш родич був з'організований і старався дати нам таку науку, як зараз наш робітничий організації старався дати дітми, то певна річ, що ми зараз мали-б більше знання, а своїм родичам були-б за це дуже вдячні. Ця увага для дітей поділяла на них досить замітно і я думаю, що на будуче вони будуть краще захоплюватися. Зараз в третій годині популяції почалося віщ Р.З.Т.: людей було понаше понаше. Тов. Венуєр відкрив віщ і в своїй короткій промові сказав, що Р.З.Т. в Венуєру, Б. К. рідко пусті річи, на пурдуми і т. ин. вони пропускають не раз великі суми. Чи-ж можна дивуватися або нарікати на тих робітників, що будучи самі членами Р.З.Т. й працюючи всіма силами для добра цієї організації, не раз з жалем і досадою відповідали на такі заклики: А де-ж ти був, товаришу, тоді, коли ми тебе кликали? Чому ти не хотів про нас чути, ні знати? Чи-ж не розумієш ти цього, що наша організація існує тільки для членів, які ширі працюють для своєї організації і для яких кращою було-б, коли-б організація дала поміч кожному членові, який тільки тоді знає Р.З.Т., коли він в біду попадає?

СЛОВО ДО НЕ-ЧЛЕНІВ Р.З.Т.

Портєдж за Прейр, Ман.

Вже не раз доводилося мені читати на сторінках "Укр. Роб. Вісти" заклики о поміч, в яких робітників, погляди в критичне положення, просять поміч від з'організованих робітників. І кожний такий заклик наводило мене на думку: де-ж той робітник досі був, чому не належав до Робітничого Запомогового Товариства? Чи не чув він про нього, а коли так, то як-же він довідався про його існування тоді, коли понав в тяжке положення?

І думаю ці вивони оправдані. Багато є ще таких робітників, які, коли ми добре поведимося, про робітничу організацію й чути не хочуть, коли-ж дошкудити біда, тоді нараз пригадують вони собі Р.З.Т. і просять милостині. Одного додара на місяць жадають заплатити до Р.З.Т., але на рідні пусті річи, на пурдуми і т. ин. вони пропускають не раз великі суми. Чи-ж можна дивуватися або нарікати на тих робітників, що будучи самі членами Р.З.Т. й працюючи всіма силами для добра цієї організації, не раз з жалем і досадою відповідали на такі заклики: А де-ж ти був, товаришу, тоді, коли ми тебе кликали? Чому ти не хотів про нас чути, ні знати? Чи-ж не розумієш ти цього, що наша організація існує тільки для членів, які ширі працюють для своєї організації і для яких кращою було-б, коли-б організація дала поміч кожному членові, який тільки тоді знає Р.З.Т., коли він в біду попадає?

Правда, трапляється й так, що не один з тих, що кличе о поміч, не має змоги стати членом: він вже був за старий, або тимчасовий стан його зловрозва не дозволяв йому на те, або й не мав нагоди до цього. Але чому-ж вони в таких випадках не старалися стати членами організації ТУРФДім? А де-ж до цієї організації може належати кожний робітник і робітниця, які солідаризуються з робітничим рухом і жадають бути в ряді свідомого й з'організованого робітництва. А звінна річ, що такий член робітничої організації може й скорше сподіватися допомоги від Р.З.Т., хоч він до нього через оправдані причини не може належати. Бо тільки такий робітник, що почував себе солідарним з робітничою організацією, заслугоє на попертя зі сторони цієї організації. Хто-ж відноситься до неї байдужо або й неприхильно тоді, коли він здоровий, той і очевидно — не може числитися на її поміч і тоді, коли він впаде в залиця.

Але не оглядаючись на ці справедливі й логічні конвенції, з'організоване робітництво дуже часто спинило на поміч і таким робітникам,

які не мали перед ним ніякого претензії. І не вкрас відносить робітничу організацію ще більше в очі кожної людини, що думає й відчуває чесно і справедливо. При цьому робітничу організацію не переставе кляти всіх робітників і робітниць: товариші по праці й по ідолі, не стійте осторонь від робітничих організацій ТУРФДім Р.З.Т., а ставляйте в їх ряди! Ставляйте зараз, бо козис може бути за пізно. Для робітників місце тільки в робітничих організаціях, а хто не стоить в його ряди, той шкодить собі і робітничій організації. Хто не з нами, той проти нас! — звучить сьогодні гучно з обох т.борців класової боротьби. Робітник, що самото, чи несподомомагає буржуазії проти робітництва, повинен самовбивство, бо помагає ворогові своєї робітничої класи кувати кайдани на неї, а тим самим і на себе саме час.

Тож-ж час вже оглянутися робітникам, що вони не мають нічого спільного з класою пануючих, бо місце їх тільки в лавах з'організованого робітництва, від якого можуть сподіватися моральної і матеріальної помічі тоді, коли їх стріє женебудь нещастя. Бо клич свідомого й з'організованого робітництва звучить: Всі для одного, один для всіх!

Іван Грабовеський.

ВІДДІЛ Р.З.Т. НА ДОПОМОГУ СВОЇЙ ПРЕСІ.

Летбридж, Алта.

Коли тільки відбувається кампанія дляшої преси, відділ Р.З.Т. в Летбриджі не остається позаду, але бере активну участь і видає свою частину праці на так корисну справу. Так і цього разу. Коли місцевий заряд одержав від Головного Заряду залик в справі кампанії на сплатення лайнотвиту, що шоби справи не відлягати, заряд скликав спеціальний мітинг в цей справі. На мітинг ринешо устроїти одне підприємство й на це підприємство прокласти тикети по хатах, де тільки живуть українські робітники й робітниця. Ухвалою виконано й підприємство принесло середі фінансову піддержку роб. фарм. пресі. На підприємстві відбулася також розігривка подарунку т-ки Патек. Товаришка, опускаячи нуші місцевість, подарувала дуже гарний вагончик на розігривку в користь лайнотвиту, з цієї розігривки був невзначай гарний успіх.

Товариші й товаришки прикладають дошій справі, шире виконують організаційну роботу й заслугоють на шире товаришче подяку. Бо завдяки таким працівникам організація виконує свої обов'язки. Але це тільки організація як цілість виконує, а треба, шоби кожен член з'організованого члена бути обидвом членом і своїм обов'язком. Це очевидно до членів і членкинь, котри не є ще передплатамиками своєї преси. Коли наша організація піддержує свою пресу, то обов'язком кожного члена бути читачем даної преси, бо тільки тоді ми зможемо правильно оцінити значіння нашої преси, коли будемо читати її. Преса дуже важкий чинник для організації й для кожного робітника. Тому треба конешо постаратися читати робітничо-фармерську пресу. Для нас нема ніякого оправдання, бо ми у ряді організації можемо злиднувати неграмотність і всі ті сі сторони, що стримують нас від умового розвитку. Це один з найбільших обов'язків нашого членства поза місячніми вкладами, який негайно повинен бути виконаний.

Робкор.

НОВИЙ ВІДДІЛ Р.З.Т.

Принс Руперт, Б. К.

Чекали ми довго років нетерпеливо Р.З.Т. і вкніні діяльність той шасливий квид, що й до нас воно загоді.

Дня 29. травня ц. р. заргоств до нас організатор Р.З.Т., т. Клібанов-

ський і того-ж таки дня зав'язав у нас відділ Р.З.Т. Головою мітінгу був т. Павчук, який попросив т. Клібановського, шоби він повисив зібрання, що таке Р.З.Т. і яке значіння має воно для робітництва.

В доповідній промові т. Клібановський розказав нам, як тепершня капіталістична система впливає на класу пануючих, не даючи для неї праці ніякої сусупільної охорони; він згадав про новий лад в Рад. Союзі, де про кожного робітника дає щє сусупільство на випадок його слабости або каліцтва. Такої охорони нема в ніякій капіталістичній країні. Тому ми, робітники в Канаді, мусимо сами про себе журитися й подбати про охорону робітника й його рідні на випадок його слабости, каліцтва або смерті. Це завдання як раз сповняє в нас Р.З.Т., яке організує українських робітників і робітниць для взаємної допомоги кожного члена з'окрема, виплачуючи хорому членові товариства по \$100.00 тижневих запомогі за \$100.00 місячної вкладки. Кінчаючи свою доповідь, від якого можуть сподіватися моральної і матеріальної помічі тоді, коли їх стріє женебудь нещастя. Бо клич свідомого й з'організованого робітництва звучить: Всі для одного, один для всіх!

Іван Грабовеський.

Коли тільки відбувається кампанія дляшої преси, відділ Р.З.Т. в Летбриджі не остається позаду, але бере активну участь і видає свою частину праці на так корисну справу. Так і цього разу. Коли місцевий заряд одержав від Головного Заряду залик в справі кампанії на сплатення лайнотвиту, що шоби справи не відлягати, заряд скликав спеціальний мітинг в цей справі. На мітинг ринешо устроїти одне підприємство й на це підприємство прокласти тикети по хатах, де тільки живуть українські робітники й робітниця. Ухвалою виконано й підприємство принесло середі фінансову піддержку роб. фарм. пресі. На підприємстві відбулася також розігривка подарунку т-ки Патек. Товаришка, опускаячи нуші місцевість, подарувала дуже гарний вагончик на розігривку в користь лайнотвиту, з цієї розігривки був невзначай гарний успіх.

Товариші й товаришки прикладають дошій справі, шире виконують організаційну роботу й заслугоють на шире товаришче подяку. Бо завдяки таким працівникам організація виконує свої обов'язки. Але це тільки організація як цілість виконує, а треба, шоби кожен член з'організованого члена бути обидвом членом і своїм обов'язком. Це очевидно до членів і членкинь, котри не є ще передплатамиками своєї преси. Коли наша організація піддержує свою пресу, то обов'язком кожного члена бути читачем даної преси, бо тільки тоді ми зможемо правильно оцінити значіння нашої преси, коли будемо читати її. Преса дуже важкий чинник для організації й для кожного робітника. Тому треба конешо постаратися читати робітничо-фармерську пресу. Для нас нема ніякого оправдання, бо ми у ряді організації можемо злиднувати неграмотність і всі ті сі сторони, що стримують нас від умового розвитку. Це один з найбільших обов'язків нашого членства поза місячніми вкладами, який негайно повинен бути виконаний.

Робкор.

Подяки головному заряду Р.З.Т.

Нордер, Алта.

Цєю дорогою складаю товаришче подяку Головному Зарядові Р.З.Т. за виплатення мені запомогі в сумі \$63.00 за час моєї слабости.

Також складаю шире подяку опікунам хорів і иншим товаришам і товаришкам, членам і членкиням нашої організації Р.З.Т. за те, що віддячували мені в часі моєї слабости, як я лежав в шпиталі в Нордері.

Тепер звертаюсь з закликом до всіх тих робітників і робітниць нашої місцевости, що ще не належать до нашого відділу Р.З.Т., шоби вони постаралися стати членами такої корисної організації, як Р.З.Т. Не оглядайтесь, товариші й товаришки, а впишіться до Р.З.Т. ще нині. Не кажіть, що я маю ще часу, бо ви не знаєте, що може статися з вами завтра, як і я не знав. Нині ви здорові, а завтра хто знає, що може статися, бо слабість часу не визнає, а коли є нагода забезпечитися на час якоїсь неуги, то чому це не зробіти? Це не коштує багато, тільки одного долара на місяць і за таку незначну суму ви і ваша родина будете забезпечені на час ліхоту години. Ті гроші, що я одержав від Головного Заряду Р.З.Т. є найбільшим доказом, що Р.З.Т. є корисною організацією для кожного робітника і робітниця. Ця сума грошей є великою підмогою для мене під тепершній хвиля, і тому я кличу до вас, товариші робітників і товаришки робітниць, вступайте в членів Р.З.Т. Збудуюмо для себе скільки запомогів касу! Пам'ятаймо, що ніхто инший цього не зробить для нас, тільки ми сами мусимо зробіти. Будемо певні, що коли ми всі будемо належати до Р.З.Т., то-

Робкор.

наша запомогава каса стане сильною, а коли навистить нас яка неуга, то нам не треба буде зі слобами на очі вдаватися з просьбою о поміч. І до кого-ж ми зрештою будемо звертатися за тою допомогою — з пєвнєстю, що не до папа, для якого ми працювали тоді, як були здоровими, а до робітників і робітниць, до таких нуждарів, як ми сами, бо план помічи нам не дасть. Пані зможуть знати про бідного робітника, коли він має здорові мускули, і то лише тоді, як панам треба тих мускулів до праці. Але, коли робітник захоріє, коли йому і його родні потрібна матеріальна поміч, бодай на той час, коли він не в силі піднятися з постелі, тоді пані й знати не хочуть про робітника. Тому всі робітники і робітниця повинні легковажити такої організації як Р.З.Т. Це товариші й товаришки, однокое запомогає товариство в Канаді, яке дає допомогу своїм членам і членкиням в часі потреби і тому всі робітники і робітниця повинні належати до нього. Від себе бажано нашої організації Р.З.Т. як найбільшого успіху.

З товаришським привітом, Петро Морис.

Вестон-Санаторія, Онт.

По отриманню щорічної запомогі в сумі \$131.25 я бажано висловити в ній шире подяку Головному Зарядові і всьму членству Р.З.Т.

Поміч, яку я одержав від Р.З.Т. є найкращим доказом вартости цієї організації для кожного робітника, доказом робітничої єдності і солідарности. Завдяки цій допомозі я бодай спокійно можу лікуватися в санаторії, не потребуючи журитися, що мій дитині, істине завтра.

Я лежу тут ще не довго, але й цей час видається мені вичіном. А є в тілі такі нещасні, що лежать тут і по 13 літ і наді на вилічєння не мають. Біди вони не тільки матеріальні, але й моральні, бо нема в них нічого, що подумав-би про них і зацікавився-б їх долею. Шо-то діється, що-го не в силі описати. Але в мене є бодай надія, що я ще вийду з цієї санаторії і ще я хтось в світі, що подбає про мене і моє рідно. І цим я потішаюсь і це покряліє мене на силі, а все це дякуючи робітничій організації Р.З.Т!

В. Лучак.

Крейтон Майн, Онт.

Оцим складаю шире подяку Головному Зарядові Р.З.Т. за запомогу, яку він виплатив мені в сумі \$11.00 за час моєї слабости.

Також складаю шире подяку опікунам хорів і иншим товаришам і товаришкам, членам і членкиням нашої організації Р.З.Т. за те, що віддячували мені в часі моєї слабости, як я лежав в шпиталі в Нордері.

Тепер звертаюсь з закликом до всіх тих робітників і робітниць нашої місцевости, що ще не належать до нашого відділу Р.З.Т., шоби вони постаралися стати членами такої корисної організації, як Р.З.Т. Не оглядайтесь, товариші й товаришки, а впишіться до Р.З.Т. ще нині. Не кажіть, що я маю ще часу, бо ви не знаєте, що може статися з вами завтра, як і я не знав. Нині ви здорові, а завтра хто знає, що може статися, бо слабість часу не визнає, а коли є нагода забезпечитися на час якоїсь неуги, то чому це не зробіти? Це не коштує багато, тільки одного долара на місяць і за таку незначну суму ви і ваша родина будете забезпечені на час ліхоту години. Ті гроші, що я одержав від Головного Заряду Р.З.Т. є найбільшим доказом, що Р.З.Т. є корисною організацією для кожного робітника і робітниця. Ця сума грошей є великою підмогою для мене під тепершній хвиля, і тому я кличу до вас, товариші робітників і товаришки робітниць, вступайте в членів Р.З.Т. Збудуюмо для себе скільки запомогів касу! Пам'ятаймо, що ніхто инший цього не зробить для нас, тільки ми сами мусимо зробіти. Будемо певні, що коли ми всі будемо належати до Р.З.Т., то-

Робкор.

Ватерлоу, Онт.

Оцим складаю шире подяку товаришчому Головному Зарядові Р.З.Т. за виплатення мені запомогі в сумі \$110.25 за одинадцять тижнів моєї слабости.

Рівною складаю шире подяку опікунам хорів, товаришам і товаришкам, що мене віддячували під час слабости.

При цій нагоді кличу товариші й товаришки, котри ще не є членами Р.З.Т., шоби вступали до нього і в цей спосіб забезпечили сами і свої рідно забезпечили на випадок слабости, каліцтва або смерті.

Не відкладайте з дня на день, шоби не було запізно.

З товаришським привітом, П. Дмитришин.

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забуйте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпегу і друкує приступи для молоді статті, вірні, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фармерської молоді.

Журнал цікавий і корисний так для дітей як і для старшої молоді. В кожному числі багато ілюстрацій.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати!

На шіль рік передплата становить тільки 50 центів. Поодинокое число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу: THE YOUTH'S WORLD Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

Вінніпег, Ман.